

RESUM DE JURISPRUDÈNCIA

TRIBUNAL DE JUSTÍCIA DE LA UNIÓ EUROPEA

PLE

1. [Sentència](#) (C-769/22) de 21 d'abril de 2026, del Ple del Tribunal de Justícia de la Unió Europea, , per la qual es declara que **Hongria ha vulnerat el dret de la Unió Europea en adoptar una llei que estigmatitza i margina les persones LGTBI+ i altres drets fonamentals de la Unió Europea.**

Hongria, estat membre de la Unió, va introduir mitjançant la Llei LXXIX de 2021, per la qual s'adoptaven mesures específiques i més estrictes contra els delinqüents pedòfils i es modificaven diverses lleis amb la finalitat de protegir les persones menors d'edat. No obstant això, segons el mateix Estat d'Hongria, la finalitat de la llei de modificació de diverses normes legals hongareses tenia com a objectiu últim prohibir o restringir l'accés dels menors a continguts l'element central dels quals fos la popularització o la representació de la desviació de la identitat pròpia del sexe corresponent al naixement, el canvi de sexe o l'homosexualitat.

La Comissió Europea va interposar un recurs contra la llei de modificació de diverses normes legals d'Hongria davant el Tribunal de Justícia de la Unió Europea, al·legant, principalment, la vulneració del dret de la Unió Europea relatiu al mercat dels serveis, així com la vulneració de diversos drets fonamentals garantits a la Carta de la Unió Europea, i fins i tot la infracció de l'article 2 del Tractat de la Unió Europea i la vulneració del Reglament de protecció de dades.

La sentència estima totes les al·legacions formulades per la Comissió Europea en el seu recurs i, en aquest sentit, declara:

- En primer lloc, la vulneració del principi bàsic de la llibertat de prestar i rebre serveis, consagrada com un dret fonamental en el dret primari de la Unió, i recollida en diverses directives europees, entre d'altres, a la Directiva de comerç electrònic, a la Directiva de serveis i a la Directiva de serveis de comunicació audiovisual.

En relació amb aquesta al·legació, la sentència afirma que la llei de modificació de diverses normes legals d'Hongria va limitar la possibilitat que els prestadors de serveis de comunicació i altres prestadors desenvolupessin i difonguessin continguts l'element central dels quals fos la popularització o la representació de la desviació de la identitat pròpia del sexe corresponent al del naixement, el canvi de sexe i l'homosexualitat; cosa que va suposar, en la pràctica, clares i patents

Àrea de Presidència
Secretaria General

limitacions i restriccions al dret a la llibertat d'expressió i comunicació, consagrat en el dret de la Unió.

- En segon lloc, el TJUE confirma la possibilitat, prevista en el dret de la Unió, que les limitacions o restriccions a què es fa referència en l'apartat anterior quedin justificades per la promoció d'un dret superior del menor o per la possibilitat de garantir el dret dels pares i mares que els seus fills i filles rebin una educació i una ensenyança d'acord amb les seves conviccions religioses, filosòfiques i pedagògiques, reconegudes en el dret de la Unió.

Fins i tot, reconeix el marge d'apreciació que tenen els estats membres, en cas d'absència d'una regulació harmonitzada, per regular, definir i establir quins continguts, en particular els dels mitjans de comunicació i mitjans audiovisuals, poden perjudicar el desenvolupament físic, mental i psicològic dels menors.

Tanmateix, en aquest cas, pel context concret de diversos preceptes de la llei de modificació de diverses normes legals d'Hongria impugnada, s'ha produït una ingerència especialment greu en diversos drets de la Unió Europea, protegits i garantits a la Carta Europea; concretament, el dret a la prohibició de discriminació per raó de sexe i orientació sexual, el dret al respecte a la vida privada i familiar, i el dret a la llibertat d'expressió i comunicació.

- En tercer lloc, el TJUE declara, per primera vegada, una infracció autònoma de l'article 2 del Tractat de la Unió Europea, l'objecte del qual és enunciar els valors en què es fonamenta la Unió i que són comuns a tots els estats membres.

Així, manifesta que, en efecte, els aspectes de la llei de modificació d'Hongria que es dirigeixen contra els continguts que representen o popularitzen la desviació de la identitat pròpia del sexe corresponent al del naixement, el canvi de sexe i l'homosexualitat constitueixen un conjunt de mesures que, de manera coordinada, vulnereu de forma clara, manifesta i especialment greu els drets de les persones no cisgènere, incloses les persones trans, o no heterosexuales, així com els valors de respecte a la dignitat de les persones, a la igualtat i al respecte dels drets humans, inclòs el respecte als drets de les persones pertanyents a minories.

Per tot això, aquesta sentència conclou que la llei de modificació d'Hongria és contrària a la pròpia identitat de la Unió Europea com a ordenament jurídic comú dels estats membres en una societat caracteritzada pel pluralisme, i declara que Hongria no pot invocar vàlidament la seva identitat nacional per justificar l'adopció d'una llei que vulnereu els valors reconeguts per la Unió i recollits en aquesta.

TRIBUNAL SUPREM

SALA PENAL

2. [Sentència 247/2026](#), de 25 de març, de la Sala Segona Penal del Tribunal Suprem, per la qual s'absol el Sr. Darío dels **delictes de denúncia falsa i fals testimoni** relacionats amb la presentació d'una denúncia contra una altra persona per possibles **irregularitats en matèria de contractació administrativa**, que va ser arxivada després de 10 anys d'investigació.

La Sala Segona del Tribunal Suprem acorda absoldre el Sr. Darío dels delictes de denúncia falsa i fals testimoni, d'acord amb els fets i fonaments jurídics que es detallen a continuació:

- L'acusat, el Sr. Darío, major d'edat i sense antecedents penals, és senador per designació del Parlament de Canàries des del 25 de juny de 2023.
- Amb data 3 de juliol de 2025, la Sala Segona del Tribunal Suprem va sol·licitar a la Cambra Alta autorització per dirigir un procediment penal contra el senador.
- El Senat va autoritzar el suplicatori en data 9 d'octubre de 2025.
- L'acusat va prendre possessió l'17 d'octubre de 2009 com a president del Cabildo Insular de Lanzarote i, consegüentment, de l'ens públic empresarial local (EPEL) Centres d'Art, Cultura i Turisme (CACT).
- L'11 de novembre de 2009 es va presentar davant la Comandància de la Guàrdia Civil per denunciar unes contractacions que considerava irregulars dins de l'entitat EPEL-CACT, assenyalant com a possible responsable el conseller delegat, Sr. Torcuato.
- Aquesta denúncia es va formalitzar per presumptes delictes de prevaricació, malversació de cabals públics, suborn i tràfic d'influències, entre d'altres.
- Es va acordar investigar per aquests delictes el conseller delegat de l'EPEL-CACT, Sr. Torcuato, i posteriorment es va ampliar la investigació al Sr. Hilario, propietari i administrador únic de la mercantil CLIMAFRICAL S.L.
- El 7 de maig de 2010, l'entitat pública Centres d'Art, Cultura i Turisme de Lanzarote es va constituir com a part querellant en els mateixos termes de la denúncia per presumptes irregularitats en la contractació.

Àrea de Presidència
Secretaria General

- Totes aquestes actuacions van donar lloc a la incoació de diversos procediments judicials, inicialment les diligències prèvies 760/2010 del Jutjat d'Instrucció número 1 d'Arrecife, que posteriorment van ser acumulades a les diligències prèvies 2962/2011 del Jutjat d'Instrucció número 3 d'Arrecife.
- El Sr. Darío va ratificar la seva denúncia.
- Després de la pràctica de les diligències d'investigació, que es van prolongar des de l'11 de novembre de 2009 fins al 29 de novembre de 2019, el Jutjat d'Instrucció número 3 d'Arrecife va dictar interlocutòria de sobreseïment provisional i arxivament de les actuacions.

Es va acreditar que els fets denunciats pel Sr. Darío no eren constitutius de cap il·lícit penal, per la qual cosa es va instruir, a la Sala Segona del Tribunal Suprem —atesa la seva condició d'aforat com a senador en actiu—, un procediment penal per un presumpte delicte de denúncia falsa i fals testimoni contra ell.

La sentència d'aquesta Sala, després d'analitzar l'article 456 del Codi penal, que regula el delicte de denúncia falsa, i l'article 458, relatiu al delicte de fals testimoni, així com la jurisprudència de la mateixa Sala Segona del Tribunal Suprem en relació amb aquests delictes, conclou que s'ha d'absoldre l'acusat d'acord amb els fets acreditats i els fonaments jurídics següents:

- L'article 456 del Codi penal sanciona aquells que, amb coneixement de la seva falsedat o amb menyspreu temerari per la veritat, imputen a una persona fets que, si fossin certs, constituïrien infracció penal, sempre que la denúncia es presenti davant una autoritat judicial o administrativa amb deure d'investigar. Per tant, perquè es configuri aquest delicte cal o bé el coneixement de la falsedat dels fets denunciats o bé un menyspreu temerari per la veritat.
- A més, s'exigeix que: els fets denunciats siguin falsos; que s'imputin fets concrets a una o diverses persones determinades; que la imputació es faci de manera afirmativa i no com a meres sospites; que es formalitzi davant una autoritat competent; que qui denuncia sigui conscient de la falsedat; i que, malgrat això, formuli la denúncia.
- La jurisprudència ha considerat que aquest delicte només pot cometre's amb dol, criteri també ratificat pel Tribunal Constitucional.

- Dels fets provats resulta acreditat que l'acusat va actuar en el marc d'una denúncia per presumptes irregularitats en un procediment de contractació administrativa dins de l'EPEL, essent aquest organisme el que posteriorment va interposar la querella corresponent. L'acusat, com a membre de ple dret de l'organisme, va sol·licitar explicacions i informació sobre diverses contractacions i, en aquest context, va formular la denúncia, acompanyada d'un informe jurídic de 70 pàgines.
- En aquest cas, el fet que les actuacions acabessin en sobreseïment i arxivament no permet, segons el Tribunal Suprem, establir cap automatització que comporti responsabilitat penal del denunciador. És a dir, l'arxivament d'una causa penal, encara que hagi comportat una investigació prolongada (més de 10 anys en aquest cas), no implica automàticament que qui va denunciar hagi comès un delictes. Cada absolució o arxivament no justifica l'obertura automàtica d'un procediment contra qui, de bona fe, va formular la denúncia.
- La Sala també critica els retards en els procediments penals, reconeixent el perjudici personal que poden causar, com en aquest cas, en què la investigació es va prolongar durant més de deu anys.
- No obstant això, conclou que no es pot condemnar penalment qui es limita a posar en coneixement de la justícia uns fets que considera potencialment delictius. En aquest cas, no hi ha prova que l'acusat actués amb coneixement de la falsedat dels fets ni amb la finalitat de perjudicar un rival polític.

Per tot això, la Sala Segona del Tribunal Suprem acorda l'absolució del Sr. Darío dels delictes de denúncia falsa i fals testimoni.

SALA CONTENCIOSA ADMINISTRATIVA

3. [Sentència 408/2026](#), de 6 d'abril, de la Secció Cinquena de la Sala Tercera, Contenciosa Administrativa, del Tribunal Suprem, per la qual es desestima el recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència interposat contra la sentència dictada per la Secció Segona de la Sala Tercera del Tribunal Superior de Justícia d'Aragó de 27 d'octubre de 2023 i es fixa la doctrina jurisprudencial conforme a la qual l'efecte positiu de la cosa jutjada impedeix que puguin ser objecte del procediment de **revisió d'ofici els actes administratius declarats ajustats a dret per sentència judicial ferma en un supòsit de concessió demanial**; així mateix estableix que només podrien ser objecte de revisió quan concorrien alguns dels supòsits del recurs de revisió previstos a l'article 102 de la Llei reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa.

La Secció Cinquena de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem desestima el recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència interposat per la representació processal de la mercantil Kaihopara Ski School, SL contra la sentència dictada el 27 d'octubre de 2023 per la Secció Segona de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia d'Aragó, i fixa com a doctrina jurisprudencial que, atès «l'efecte positiu de la cosa jutjada, impedeix que puguin ser objecte del procediment de revisió d'ofici els actes administratius declarats ajustats a dret per sentència judicial ferma dictada pels jutges i tribunals nacionals quan la causa invocada com a fonament de la revisió d'ofici —en aquest cas, la vulneració del principi d'igualtat motivada per la inclusió d'una clàusula d'arrelament territorial en la concessió— coincideixi amb la que ja va ser analitzada i rebutjada per ajustar-se a dret en sentència judicial ferma, ja que s'entén que aquesta ja ha examinat prèviament l'acte administratiu objecte de possible revisió d'ofici, declarant, si escau, que era conforme a dret, complint així la finalitat de la revisió d'ofici».

Així mateix, afegeix, en resoldre la qüestió d'interès cassacional objectiu plantejada, que «la invocació per un tercer que no va participar en el litigi anterior de l'existència de sentències del Tribunal de Justícia de la Unió Europea, de data posterior a la sentència judicial ferma nacional, que resultin contradictòries amb el que s'hi va decidir, només podrà determinar la revisió d'ofici de la sentència judicial ferma dictada per un jutge o tribunal nacional quan concorrin alguna de les causes del recurs de revisió de sentències fermes previstes a la llei».

Els antecedents de la sentència són els següents:

- El 28 d'octubre de 1988, l'Ajuntament de Sallent de Gállego va adjudicar, per concurs convocat el 3 de març de 1988, l'ús privatiu del mont de domini públic Formigal per a l'ensenyament de l'esquí a l'Escuela Española de Esquí de Formigal, per un període de 50 anys.

En els plecs de clàusules s'inclouïa com a criteri de valoració «l'arrelament territorial», conforme al qual s'establia que «en la valoració de les ofertes que es presentin a aquest concurs es considera de manera preferent l'ocupació de personal de la localitat per a l'ensenyament de l'esmentat esport. A aquest efecte, en l'oferta que es presenti s'haurà d'indicar el personal que s'emprarà i si està o no empadronat al municipi de Sallent de Gállego».

- L'acte d'adjudicació va ser impugnat per la mercantil FORMIGAL S.L. davant la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia d'Aragó, que

va dictar sentència el 21 de desembre de 1989 desestimant el recurs contenciós administratiu interposat, en entendre que «la clàusula tercera del plec no vulnerava el principi d'igualtat, en no resultar arbitrària sinó concorde amb les substancials modificacions que en el mode de vida de les persones que viuen o resideixen habitualment a Sallent de Gállego ha imposat l'esport de l'esquí, que ha alterat el seu anterior modus vivendi, fonamentat en la ramaderia, i l'ha desplaçat cap a altres activitats per a les quals ha calgut preparar aquells que, fins a la implantació de les estacions d'esquí, es dedicaven a tasques ben diferents».

- L'entitat Kaihopora, SL es va constituir el 24 d'octubre de 2019, amb l'objecte de l'ensenyament de l'esquí.
- Aquesta entitat, el 8 de novembre de 2019, va denunciar l'Ajuntament de Sallent de Gállego i l'Escuela Española de Esquí davant el Tribunal de Defensa de la Competència d'Aragó per pràctiques col·lusòries de tancament del mercat imposades per la concessió administrativa.
- El Tribunal de Defensa de la Competència d'Aragó va arxivar la denúncia, però va considerar que:
  - La concessió en qüestió era inaplicable i que s'havia d'adequar a la normativa actual aplicable, concretament la Directiva europea de serveis, transposada al nostre ordenament jurídic per la Llei 17/2009.
  - Va recomanar a l'Ajuntament que revisés d'ofici la concessió a favor de l'Escuela Española de Esquí de Formigal, eliminant els aspectes restrictius de la competència, en particular el seu caràcter exclusiu i exclouent.
  - Va convidar l'entitat Kaihopora a requerir directament a l'Ajuntament que adaptés la seva actuació a aquesta recomanació i, de conformitat amb la llei, revisés la concessió o, si no fos possible, iniciés un expedient de revisió d'ofici.
- L'entitat Kaihopora va sol·licitar la revisió d'ofici, que va ser desestimada per silenci administratiu negatiu.
- Contra aquesta desestimació presumpta, la representació processal de l'entitat va interposar recurs contenciós administratiu, que va ser inadmès a tràmit per sentència de 15 de març de 2023 del Jutjat Contenciós Administratiu núm. 1 d'Osca.

Àrea de Presidència
Secretaria General

- Contra aquesta sentència, la part interessada va interposar recurs d'apel·lació davant la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia d'Aragó, que, mitjançant sentència de 27 d'octubre de 2023, va estimar parcialment el recurs, revocant la sentència apel·lada pel que fa a la legitimació, però desestimant-lo en el fons en apreciar la concurrència de cosa jutjada, en virtut de la sentència ferma de 1989.
- Contra aquesta sentència, la representació de l'entitat Kaihopora Ski School SL va interposar recurs de cassació davant el Tribunal Suprem.
- La Secció Primera (d'Admissió) de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem, mitjançant interlocutòria d'11 de setembre de 2024, va acordar:
  - Admetre a tràmit el recurs de cassació i declarar-lo d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència.
  - Declarar que la qüestió plantejada consisteix a determinar si l'efecte positiu de la cosa jutjada impedeix la revisió d'ofici d'un acte administratiu declarat conforme a dret per sentència ferma.
  - Identificar com a normes objecte d'interpretació l'article 222 de la Llei 1/2000, de 7 de gener, d'enjudiciament civil; l'article 106 de la Llei 39/2015; i l'article 4.3 del Tractat de la Unió Europea.

La sentència, abans de resoldre, estableix que el dret de la Unió Europea no regula el sistema de cosa jutjada i remet a les legislacions nacionals, que l'article 222 de la LEC regula la cosa jutjada material i que l'ordenament espanyol no preveu la revisió de sentències fermes per vulneració del dret de la Unió fora dels supòsits legals.

Finalment, resol:

- Que l'efecte positiu de la cosa jutjada impedeix la revisió d'ofici d'un acte administratiu declarat conforme a dret per sentència ferma quan coincideixi la causa de nul·litat.
- Que la invocació de sentències posteriors del TJUE per un tercer només permet la revisió si concorren les causes legals de revisió de sentències fermes.

Per tot això, la sentència conclou fixant la doctrina esmentada i desestimant el recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència interposat.

4. [Sentència 425/2026](#), de 9 d'abril, de la Secció 4a de la Sala Tercera, Contenciosa Administrativa, del Tribunal Suprem. Estimació del recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència interposat, en el procediment especial de protecció de drets fonamentals, contra la sentència de 4 de febrer de 2025 de la Secció Segona de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de Castella-La Manxa, en relació amb l'**obligació d'incloure en els ordres del dia de les sessions ordinàries dels plens municipals les mocions** presentades pels membres electes de les entitats locals; així com la qüestió de si l'obligació que els assumptes que s'han d'incloure en els ordres del dia de les sessions plenàries hagin de ser prèviament informats o dictaminats per les corresponents **comissions informatives** afecta només els informats favorablement o també s'estén als dictaminats desfavorablement, fixant doctrina jurisprudencial sobre aquesta qüestió.

La Secció 4a de la Sala Tercera del Tribunal Suprem acorda: d'una banda, estimar el recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència presentat pel senyor Desiderio, aleshores regidor de l'Ajuntament de Valdepeñas, contra la sentència de 4 de febrer de 2025, en el procediment especial de protecció de drets fonamentals, dictada per la Secció Segona de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de Castella-La Manxa, que casa i anul·la; i, d'altra banda, desestimar el recurs d'apel·lació presentat per la representació processal de l'Ajuntament de Valdepeñas (Ciudad Real) contra la sentència de 19 de juliol de 2024 dictada pel Jutjat del Contenciós Administratiu núm. 1 de Ciudad Real, i fixar com a doctrina jurisprudencial l'obligació de la presidència de les entitats locals d'incloure en els ordres del dia de les sessions ordinàries dels plens les mocions presentades pels regidors i regidores de les entitats locals.

Els antecedents de la sentència són els següents:

- El Sr. Desiderio, aleshores regidor de l'Ajuntament de Valdepeñas (Ciudad Real), va presentar el 24 de gener de 2024 una moció perquè fos inclosa en l'ordre del dia de la sessió ordinària del Ple municipal del 5 de febrer de 2024. La moció presentada tenia per objecte l'aprovació d'una ordenança referent a la protecció de l'arbrat d'interès local.
- La moció va ser objecte de debat i votació en la sessió ordinària de la Comissió Informativa de Serveis Generals i Seguretat Ciutadana del 29 de gener de 2024 i formada per tots els membres que conformen el Ple, inclòs el Sr. Desiderio, per

decisió del mateix Ple. Aquesta moció va ser informada desfavorablement per l'esmentada comissió informativa, ja que va obtenir 12 vots en contra.

- Per això, en no haver estat informada favorablement per la Comissió Informativa de Serveis Generals i Seguretat Ciutadana, l'alcalde va resoldre no incloure-la en l'ordre del dia de la següent sessió ordinària del Ple del 5 de febrer de 2025.
- Davant d'aquesta decisió de l'alcalde de no incloure la moció presentada pel regidor, Sr. Desiderio, en l'ordre del dia de la sessió ordinària del Ple municipal, la seva representació processal va interposar, mitjançant el procediment especial de protecció de drets fonamentals, un recurs contenciós administratiu, que va correspondre i es va substanciar davant el Jutjat del Contenciós Administratiu número 1 de Ciudad Real, el qual, mitjançant sentència de 19 de juliol de 2024, va estimar el recurs, en considerar que la comissió informativa no té competència resolutiva per excloure una moció de l'ordre del dia de la sessió ordinària del Ple municipal.
- Contra la sentència estimatòria del Jutjat del Contenciós Administratiu núm. 1 de Ciudad Real, la representació processal de l'Ajuntament de Valdecañas va interposar recurs d'apel·lació, que es va substanciar davant la Secció Segona de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de Castella-La Manxa, la qual, mitjançant sentència de 4 de febrer de 2025, va estimar el recurs d'apel·lació.

Aquesta sentència estima el recurs d'apel·lació en considerar que:

- De la interpretació de l'article 82 del Reglament d'organització, funcionament i règim jurídic de les entitats locals, aprovat pel Reial decret 2568/1986, de 28 de novembre, es deriva clarament que l'ordre del dia l'estableix l'alcalde, amb la limitació dels assumptes que hagin estat prèviament dictaminats per la comissió informativa, entenent que no és coherent que, amb aquesta prerrogativa, l'alcalde estigui obligat a incloure en l'ordre del dia, sempre i en tot cas, aquells assumptes que considerin o sol·licitin uns o altres membres de la corporació, ja que, si fos així, no seria una prerrogativa de l'alcalde, sinó una funció o competència compartida.
- En tot cas, la prerrogativa de l'alcalde d'incloure els punts de l'ordre del dia en les sessions dels plens és una típica manifestació d'actuació discrecional que ha d'estar motivada i subjecta als principis generals del dret, i que la decisió de no incloure la moció presentada en l'ordre del dia de la propera sessió ordinària del ple està motivada per referència a allò informat per la

comissió informativa, en la qual hi eren tots els membres electes que constitueixen el Ple, que va informar desfavorablement la moció per una àmplia majoria, expressant en l'acta corresponent les raons per les quals es va informar negativament, i que la decisió de l'alcalde es va recolzar en aquests motius, per la qual cosa conclou que no existeix arbitrarietat, afegint que la regla general anterior va ser flexible en donar la possibilitat a l'interessat que, en fase de mocions o preguntes, sol·licités expressament al Ple el debat de la moció, possibilitat que no va utilitzar.

- Contra aquesta sentència de la Secció Segona de la Sala Tercera del TSJ de Castella-La Manxa, la representació processal del Sr. Desiderio va interposar recurs de cassació davant el Tribunal Suprem.
- La Secció Primera (d'Admissió) de la Sala Tercera del Contenciós Administratiu del Tribunal Suprem, mitjançant interlocutòria de 10 de setembre de 2025, va acordar:
  - Admetre a tràmit el recurs de cassació i declarar-lo d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència.
  - Declarar que la qüestió que planteja l'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència consisteix a determinar:

«La naturalesa i l'abast de la potestat de l'alcalde-president de fixar l'ordre del dia dels assumptes que s'han de sotmetre a debat en el Ple de la corporació local. En particular, si l'exigència que prèviament els assumptes hagin estat dictaminats, informats i sotmesos a consulta de la comissió informativa implica que s'excloquin només els no informats o si aquesta possibilitat s'estén també als informats negativament, tot això des de la perspectiva del dret a la participació política dels càrrecs públics representatius».

- Identificar com a normes jurídiques que, en principi, han de ser objecte d'interpretació l'article 23.2 de la Constitució espanyola i l'article 82, apartats 1, 2 i 3, del Reglament d'organització, funcionament i règim jurídic de les entitats locals, aprovat pel Reial decret 2568/1986, de 28 de novembre (ROF), sens perjudici que la sentència pugui estendre's a altres qüestions i normes jurídiques si així ho exigís el debat finalment tratat en el recurs, ex article 90.4 de la LJCA.

La sentència estima el recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència basant-se en els arguments jurídics següents:

- En relació amb el marc normatiu sobre la determinació dels punts de l'ordre del dia de les sessions municipals plenàries, en el cas de les ordinàries, és clar que legalment la competència correspon a l'alcalde o president de la corporació o a qui legalment el substitueixi.

Ara bé, afegeix la sentència, que «en l'exercici d'aquesta competència s'ha de respectar, sens dubte, el dret fonamental a participar en els afers públics reconegut a l'article 23 de la Constitució espanyola, que correspon a tots els membres de la corporació, el qual és un dret de configuració legal que, en relació amb l'objecte d'aquest recurs relatiu a la participació en les sessions plenàries, es troba regulat a l'article 46 de la Llei 7/1985, reguladora de les bases del règim local, i a l'article 83 del Reglament d'organització, funcionament i règim jurídic de les entitats locals».

Després d'analitzar detingudament l'article 46.2 de la LRBRL, arriba a la conclusió que aquest article no regula expressament el procediment per determinar els punts de l'ordre del dia de les sessions plenàries, per la qual cosa cal atènyer-se a les normes fixades a l'article 82 del ROF, que estableix com a «requisit de procediment que els assumptes hagin estat dictaminats, informats o sotmesos a consulta per la comissió informativa que correspongui».

Per la qual cosa, en aquest cas, la decisió de l'alcalde de no incloure en l'ordre del dia de la propera sessió ordinària del Ple la moció presentada va tenir la seva justificació en el fet que havia estat informada desfavorablement i per una àmplia majoria en la Comissió Informativa d'Assumptes Generals i Seguretat Ciutadana, que, a la fi, estava constituïda per tots els membres electes que constitueixen de dret l'Ajuntament de Valdecañas.

- En relació amb la jurisprudència de la Sala Tercera sobre el nucli essencial de la funció representativa dels membres electes de les corporacions locals, la sentència assenyala que, prèviament, i abans de resoldre la qüestió que planteja l'interès cassacional objectiu, s'ha d'analitzar la jurisprudència de la Sala Tercera sobre el dret fonamental de participació en els afers públics dels membres de les corporacions locals, i, en relació amb això, afirma que és un dret de configuració legal.

I, en aquest sentit, assenyala que la doctrina constitucional consolidada sobre el nucli essencial de la funció representativa dels membres electes de les corporacions locals, dins del marc constitucional de l'article 23.2 de la Constitució

espanyola, suposa, en tot cas, el dret a participar en l'activitat de control i fiscalització del govern local; la deliberació de les sessions del Ple de la corporació local; el dret de vot en els assumptes sotmesos a votació, així com el dret a obtenir la informació necessària per poder exercir les funcions anteriors, tal com recullen la STC 169/2009, d'1 de juny, i la STC 9/2012, de 18 de gener.

Per la seva banda, el Tribunal Suprem afegeix que «les sentències de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem, entre d'altres, la sentència 72/2020, de 24 de gener, i la sentència 1040/2020, de 26 d'octubre, concreten el nucli essencial indisponible que es desprèn de la LRBRL i del ROF, en la participació en les sessions plenàries amb veu i vot; exercir funcions de control polític a través de la presentació de mocions, precs i preguntes, esmenes i vots particulars; efectuar precs i preguntes; exercir el dret d'informació, així com ostentar els honors i tractaments propis del càrrec».

Així mateix, afirma que la jurisprudència de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem «ha seguit una línia expansiva a l'hora de delimitar el nucli essencial ius in officium dels membres electes de les corporacions locals, en coherència amb el principi democràtic que informa l'activitat de l'Administració municipal com a administració de primer nivell o la més propera a la ciutadania».

En la mateixa línia, la sentència de la Sala Tercera del Tribunal Suprem núm. 682/2020, de 5 de juny, declara, com a doctrina cassacional, que en les sessions ordinàries plenàries s'ha de dedicar una part de la sessió al control dels òrgans de govern, ex article 46.2.e) de la LRBRL, mitjançant un apartat específic que tingui substantivitat pròpia, diferent i al marge de l'apartat relatiu als «precs i preguntes».

I, en aquest sentit, la mateixa sentència subratlla que l'article 46.2.e) de la LRBRL dona una especial rellevància a la part dels plens ordinaris dedicada a l'activitat de control i fiscalització dels òrgans de govern i, precisament per això, afirma que el dret a presentar mocions té substantivitat pròpia.

A continuació, defineix les mocions com «l'instrument d'iniciativa política mitjançant el qual els regidors o els grups municipals sotmeten al Ple, per al seu debat i votació, propostes amb la finalitat d'impulsar actuacions o fixar posicions dins de l'àmbit competencial municipal. A diferència de les propostes, les mocions manquen de naturalesa procedimental, per la qual cosa, per la seva naturalesa, s'aproximen als instruments de control polític, com els precs i preguntes, de manera que la seva utilització s'integra en el nucli essencial del ius in officium».

Per aquest motiu, el tractament normatiu d'aquests instruments de control polític (mocions, precs i preguntes) presenta una major flexibilitat, atès que estan dirigits al fet que puguin ser utilitzats amb plenitud per tots els membres de la corporació, inclosos els minoritaris, en integrar-se en el nucli essencial que garanteix el dret de participació política de l'article 23.2 de la Constitució espanyola.

Atès que és obligatòria la inclusió en els ordres del dia de les sessions ordinàries d'una part diferenciada de la resta dels assumptes inclosos en l'ordre del dia, i que aquesta ha de comprendre les mocions, precs i preguntes, això significa que abans d'entrar en els punts referits a «precs i preguntes» es poden fins i tot presentar mocions que no estiguin incloses en l'ordre del dia, sempre que així es declari per urgència amb el vot de la majoria absoluta del nombre legal de membres de la corporació. Això suposa una clara diferència entre les mocions i la resta dels punts inclosos en la part resolutiva de l'ordre del dia de les sessions ordinàries.

En relació amb el fet que la moció presentada en el cas d'actuacions i que va ser informada desfavorablement i per majoria per la Comissió Informativa de Serveis Generals i de Seguretat Ciutadana, com indica la STS núm. 1040/2020, les comissions informatives que s'integren exclusivament per membres de la corporació no són òrgans decisoris i la seva actuació és prèvia i preparatòria dels plens; des d'aquestes, els regidors exerceixen les seves funcions d'estudi, informe i consulta sobre assumptes que hagin de ser sotmesos al Ple i a la Junta de Govern, si actua amb competències delegades del Ple.

Per la qual cosa, en el cas d'actuacions, el fet que no fos informada favorablement no habilita que es pugui sostreure el debat polític de la qüestió plantejada en la sessió plenària ordinària, atès que el Ple és l'òrgan decisor que s'ha de pronunciar sobre el fons de la qüestió, amb totes les garanties de publicitat, des del moment en què la moció del regidor es planteja en l'exercici del seu dret de participació política, la proposta del qual ha de ser debatuda davant l'òrgan a qui correspon decidir-la, que és el Ple municipal.

És a dir, que l'alcalde té facultats per configurar l'ordre del dia, un cop informat per les corresponents comissions informatives dels diferents punts de l'ordre del dia, però les ha d'exercir sempre amb respecte als membres de la corporació, garantint-los legalment i, singularment, el dret a la presentació de mocions, precs i preguntes.

Si bé l'alcalde pot no incloure punts en l'ordre del dia per motius procedimentals, i fins i tot no es pot descartar que l'exclusió obeeixi a raons d'ordre públic, com podria ser, per exemple, la manca de competència en els supòsits d'assumptes que no es refereixin a qüestions de competència o d'interès municipal, com ja

s'ha expressat en reiterada jurisprudència de la Sala Tercera, recollida, entre d'altres, en la sentència 786/2020, de 15 de juny; però en cap cas pel fet de no haver estat informada favorablement per la comissió informativa corresponent.

- En relació amb la resposta a la qüestió que planteja l'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència, consisteix a afirmar que «la potestat de l'alcalde o president de la corporació de fixar l'ordre del dia dels assumptes que s'han de sotmetre a debat en el Ple de la corporació local està limitada pel respecte al dret de participació política dels membres de la corporació, sense que l'informe desfavorable de la comissió informativa, per raons polítiques o d'oportunitat, justifiqui la decisió d'excloure el debat plenari en una sessió ordinària d'una moció presentada en temps i forma per un membre de la corporació».

Aplicant aquesta doctrina al cas present, resulta que l'alcalde de l'Ajuntament de Valdecañas no podia excloure de l'ordre del dia la moció presentada per un regidor pel fet d'haver estat informada desfavorablement per la comissió informativa, perquè aquest fet no es pot instrumentalitzar per evitar el debat polític d'una iniciativa, i més encara si es té en compte que l'informe desfavorable de la comissió informativa expressa una discrepància política amb la moció, que no justifica la seva exclusió del debat polític en el si de la celebració de la sessió plenària ordinària, per la qual cosa s'estima el recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència interposat per la representació processal del Sr. Desiderio, el regidor recurrent, contra la sentència, en el procediment especial de protecció de drets fonamentals, dictada per la Secció Segona de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de Castella-La Manxa de data 4 de febrer de 2025, que casa i anul·la.

5. [Sentència 426/2026](#), de 9 d'abril, de la Secció 4a de la Sala Tercera del Contenciós Administratiu del Tribunal Suprem, per la qual s'estima el recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència interposat per l'Ajuntament de Sant Mateu i la mercantil «Fomento Agrícola Castellonense, S.A.» contra la sentència de 21 d'octubre de 2022 dictada per la Secció Cinquena de la Sala del Contenciós Administratiu del Tribunal Superior de Justícia de la Comunitat Valenciana, i fixa la doctrina jurisprudencial conforme a la qual s'acorda que existeix vulneració de la discrecionalitat tècnica de l'Administració per adjudicar un contracte administratiu, en el supòsit que, si ha quedat acreditat que es va atorgar puntuació per part de la mesa de contractació a cadascun dels licitadors, **l'òrgan judicial no pot declarar l'adjudicació (extralimitació) al licitador que disposa d'un nombre més gran de punts, sense que l'Administració competent per a l'adjudicació hagi pogut exercir les facultats que li atorga la legislació vigent**, entre d'altres les establertes als **articles 151.1 i 155.2 de la LCSP**, referents a la potestat de

requerir al licitador documentació justificativa que li permeti ser adjudicatari o de renunciar a la celebració del contracte o desistir del procediment, anul·lant l'adjudicació amb retroacció del procediment i exigint un nou acord d'adjudicació.

La Secció 4a de la Sala Tercera del Contenciós Administratiu acorda:

- Estimar el recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència interposat per l'Ajuntament de Sant Mateu (Castelló de la Plana) i la mercantil «Fomento Agrícola Castellonense, S.A.» (FACSA) contra la sentència de 21 d'octubre de 2022 dictada per la Secció Cinquena de la Sala del Contenciós Administratiu del Tribunal Superior de Justícia de la Comunitat Valenciana, que casa i anul·la.
- I, en conseqüència, estimar el recurs d'apel·lació interposat per les esmentades representacions processals contra la sentència d'11 d'abril de 2022, dictada pel Jutjat Contenciós Administratiu número 1 de Castelló de la Plana, que s'anul·la únicament pel que fa a l'acord d'adjudicació del contracte de serveis d'abastament d'aigua potable en el terme municipal de Sant Mateu a favor de la societat «Técnicas Valencianas del Agua, S.A.» (TECVASA), actualment AQLARA.
- Ordenar la retroacció del procediment administratiu de contractació al moment anterior a l'exclusió de la proposta d'adjudicació de l'esmentada entitat mercantil TECVASA (avui AQLARA), que queda admesa, perquè l'òrgan de contractació resolgui definitivament sobre aquesta qüestió.

Els antecedents de la sentència són els següents:

- El Ple de l'Ajuntament de Sant Mateu (Castelló de la Plana), en sessió de 7 de març de 2018, va acordar aprovar els plecs de concessions econòmiques administratives i els plecs de condicions tècniques per a l'adjudicació del contracte del servei d'abastament d'aigua potable en el territori municipal de Sant Mateu, per un termini de 5 anys.

La clàusula 15 del plec de condicions econòmiques administratives disposava que «el caràcter desproporcionat o anormal de les ofertes, que comportarà l'exclusió d'aquestes en el procediment de contractació, s'apreciarà en funció dels paràmetres següents: l'oferta es considera incursa en baixa temerària, com a conseqüència de les ofertes anormals o desproporcionades, quan la suma dels cànon o imports oferts sota l'epígraf «criteris avaluable econòmicament» sigui superior en més de 10 unitats percentuals a la mitjana aritmètica de les ofertes presentades».

- Després de la presentació de les ofertes i l'obertura de la documentació presentada pels licitadors, l'empresa consultora IDEUS INGENIERÍA SOSTENIBLE, va emetre un informe que va resumir els quadres incorporats als documents 65 (puntuació de criteris tècnics sotmesos a judici de valor) i 68 (proposició econòmica i documentació quantificable de manera automàtica).
- Com a conseqüència de la suma d'aquestes puntuacions, i d'acord amb els informes tècnics emesos a aquest efecte, la Mesa de Contractació va proposar com a ofertes desproporcionades o de baixa temerària les presentades per les mercantils FACSA i TECVASA, concedint-los un termini de justificació.
- Un cop presentades les justificacions, es va emetre un nou informe, i la Mesa de Contractació, en sessió de 19 de març de 2019, va acordar excloure de la licitació la societat TECVASA per baixa temerària.
- El Ple de l'Ajuntament de Sant Mateu, en sessió de 5 de juny de 2019, va acordar classificar les ofertes presentades a la licitació per al subministrament d'aigua potable en el seu terme municipal, va declarar exclosa de la licitació la mercantil TECVASA per incórrer en baixa temerària i va declarar que l'oferta presentada per la societat FACSA era la més avantatjosa econòmicament, requerint-li la documentació justificativa prevista a l'article 155.2 del TRLCSP, als efectes de procedir a l'adjudicació.
- Un cop presentada la documentació justificativa, es va procedir a l'adjudicació del contracte de serveis esmentat a l'empresa FACSA.
- Contra aquesta resolució d'adjudicació, la representació de la mercantil TECVASA va presentar recurs contenciós administratiu, que va recaure i es va substanciar davant el Jutjat del Contenciós Administratiu número 1 de Castelló de la Plana, el qual va estimar el recurs i va declarar que les resolucions impugnades no eren conformes a dret, obligant l'Administració contractant a retrotreure les actuacions al moment anterior a l'exclusió de la licitació de la societat FACSA.
- Contra aquesta sentència, la representació processal de l'Ajuntament de Sant Mateu i l'empresa FACSA van interposar sengles recursos d'apel·lació davant la Secció Cinquena de la Sala del Contenciós Administratiu del Tribunal Superior de Justícia de la Comunitat Valenciana, la qual, mitjançant sentència de 21 d'octubre de 2022, va acordar desestimar ambdós recursos, en considerar: d'una banda, que en l'informe no s'aprecien errors i, d'una altra banda, que el Jutjat Contenciós Administratiu número 1 de Castelló de la Plana no havia substituït la

Mesa de Contractació i, per tant, no s'havia vulnerat el principi de discrecionalitat tècnica, ja que es va limitar a sumar els punts i, en no apreciar desproporcionalitat en l'oferta presentada per TECVASA, va considerar que aquesta havia de ser l'adjudicatària, limitant-se a ordenar a l'Administració contractant que es retrotraqués el procediment al moment anterior a la resolució d'exclusió de la societat TECVASA de la licitació per incórrer la seva oferta en baixa temerària o ser considerada desproporcionada.

- Contra aquesta sentència, la representació de l'Ajuntament de Sant Mateu i de la mercantil FACSA van interposar sengles recursos de cassació davant el Tribunal Suprem.
- La Secció Primera (d'admissió) de la Sala Tercera del Tribunal Suprem, mitjançant Auto de 22 de novembre de 2024, va acordar:

- Admetre a tràmit el recurs de cassació i declarar-lo d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència.
- Declarar que la qüestió que planteja l'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència consisteix a determinar:

«Si existeix vulneració de la discrecionalitat tècnica de l'Administració per adjudicar un contracte administratiu, si havent quedat acreditat que va existir puntuació per part de la Mesa de Contractació a cadascun dels licitadors, l'òrgan judicial declara adjudicat el contracte al licitador que disposa d'un nombre major de punts, sense que l'Administració hagi tingut l'oportunitat d'exercir les facultats relatives a:

- la qualificació de la documentació justificativa d'estar al corrent de les obligacions tributàries i amb la Seguretat Social, de disposar efectivament dels mitjans que s'hagués compromès a dedicar o adscriure a l'execució del contracte, i d'haver constituït la garantia definitiva que sigui procedent (article 151.2 del text refós de la Llei de contractes del sector públic, actualment article 150.2 de la vigent Llei 9/2017, de 8 de novembre, de contractes del sector públic);
  - la renúncia i el desistiment previstos a l'article 155.2 del TRLCSP (actualment article 152.2 de la vigent LCSP).»
- Identificar com a normes jurídiques que, en principi, han de ser objecte d'interpretació els articles 151.2 i 155.2 del TRLCSP.

La sentència, després d'un estudi exhaustiu dels fets i de la doctrina i la jurisprudència referides al cas, resol la qüestió que planteja l'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència en el sentit de declarar que «existeix vulneració del principi de discrecionalitat tècnica de l'Administració per adjudicar un contracte administratiu si, havent quedat acreditat que va existir puntuació per part de la Mesa de Contractació a cadascun dels licitadors, l'òrgan judicial declara adjudicat el contracte al licitador que disposa d'un nombre més gran de punts, sense que l'Administració hagi tingut l'oportunitat d'exercir les facultats que li atribueix l'ordenament jurídic, entre d'altres, les regulades als articles 151.2 i 155.2 del text refós de la Llei de contractes del sector públic».

Per tot això, s'estima el recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència interposat per la representació de l'Ajuntament de Sant Mateu i de la mercantil FOMENTO AGRÍCOLA CASTELLONENSE, S.A. contra la sentència dictada per la Secció Cinquena de la Sala del Contenciós Administratiu del Tribunal Superior de Justícia de la Comunitat Valenciana de 21 d'octubre de 2022, que casa i anul·la.

6. [Sentència 452/2026](#), de 15 d'abril, de la Secció 4a de la Sala Tercera del Contenciós Administratiu del Tribunal Suprem, per la qual s'estima el recurs contenciós administratiu interposat per una senadora contra l'acte dictat pel Govern de la Nació de 30 de setembre de 2025, referent a la resposta a la **sol·licitud d'informació parlamentària**.

La Secció 4a de la Sala del Contenciós Administratiu del Tribunal Suprem estima el recurs contenciós administratiu interposat per la representació processal d'una senadora contra l'acte dictat pel Govern de la Nació, de data 30 de setembre de 2025, referent a la resposta a la sol·licitud d'informació parlamentària, acte que anul·la per no ser conforme a dret, i ordena al Govern que, en un termini no superior a 30 dies, li lliuri la informació sol·licitada.

Els antecedents de la sentència són els següents:

- Una senadora del Grup Parlamentari Popular, en data 17 de juny de 2025, va sol·licitar informació sobre «la totalitat dels beneficiaris finals dels fons Next Generation EU, amb indicació del nom o raó social i l'import rebut. En quedaran exclosos aquells beneficiaris que hagin rebut imports inferiors a 10.000 euros. Es fa constar expressament que la informació sol·licitada no pot ser obtinguda de la Base de Dades Nacional de Subvencions, atès que en aquesta plataforma no existeix possibilitat de filtrar les subvencions concedides en funció de si són o no amb càrrec als fons europeus Next Generation EU».

Àrea de Presidència
Secretaria General

- El Govern va dictar un acord, en la mateixa data, responent a la sol·licitud, que literalment diu:

«1. El Mecanisme de recuperació i resiliència (MRR) és un instrument basat en resultats en funció de la consecució de les fites i objectius establerts per a les reformes i inversions del Pla de recuperació, transformació i resiliència. Aquestes fites i objectius responen a una planificació rigorosa i progressiva, coherent amb el caràcter pluriennal del Pla i amb els objectius de responsabilitat i eficiència en la utilització dels recursos públics. Els terminis indicatius d'execució de les diferents fites i objectius són acordats entre Espanya i la Comissió Europea, i es recullen a l'Annex de la Decisió d'execució del Consell del Pla de recuperació i resiliència d'Espanya, que són aprovats pel Consell de la Unió Europea, on estan representats els estats membres. Les sol·licituds de pagament, constituïdes per les fites i els objectius que es presenten a la Comissió Europea, han de ser conformes amb l'Annex de la Decisió d'execució vigent.

2. El Reglament del MRR estableix que «cada estat membre crearà un portal públic fàcil d'utilitzar que contingui les dades dels cent perceptors finals que rebin l'import més elevat de finançament per a l'execució de les mesures en el marc del MRR». A més, dedica l'article 25 a la transparència en els plans de recuperació.

Espanya elabora aquesta llista a partir de la informació disponible en el sistema de gestió CoFFEE, seguint les directrius marcades per la Comissió Europea. Sobre la base d'aquesta metodologia, i amb dades actualitzades a 14 de febrer de 2025, els 100 principals perceptors de la llista han rebut més de 9.800 milions d'euros de fons europeus, gairebé el 21 % del total dels fons rebuts fins a la data.

3. Finalment, s'adjunta la taula en què es recullen els imports en termes de comptabilitat nacional, inclosa la despesa pública no finançada pel MRR, segons les dades d'Avanç 2024 (informació remesa a Eurostat en la notificació PDE d'abril de 2025), que va ascendir a 23.540 milions d'euros, dels quals 11.940 milions d'euros van ser despesa fora del sector de les AAPP en la comptabilitat nacional.»

La sentència, després d'analitzar la normativa vigent i, en especial, l'article 23.2 de la Constitució espanyola, estima que «la resposta, tot i estar relacionada amb els beneficiaris finals dels fons, no guarda correspondència amb la pregunta concreta formulada, ja que no proporcionava la informació sol·licitada; és evident que no és el mateix donar informació dels cent majors perceptors dels fons i del percentatge que això representa sobre la quantia total percebuda per Espanya, que facilitar informació dels perceptors de fons per un import superior a 10.000 euros, que era el que s'havia sol·licitat per exercir la funció de control. Per això, la resposta ha de ser

considerada com una denegació de la sol·licitud, sobretot quan la informació sobre la llista elaborada ja era pública i coneguda per la sol·licitant de la informació».

És a dir, que la resposta manca de contingut real.

La Secció 4a afirma que en la resposta donada pel Govern s'ha produït una vulneració de l'article 23.2 de la Carta Magna, ja que no es facilita la informació concreta sol·licitada i, a més, no s'ofereixen arguments fonamentats en dret que impedeixin facilitar aquesta informació concreta sol·licitada. És a dir, no s'ofereix cap raó tècnica o jurídica per no donar resposta a una sol·licitud d'informació clara, precisa i mancada de tota ambigüitat.

Per tot això, la sentència, per unanimitat, estima íntegrament el recurs contenciós administratiu interposat per la representació processal d'una senadora del Grup Parlamentari Popular contra l'acte del Govern dictat el 30 de setembre de 2025 en resposta a la sol·licitud d'informació parlamentària formulada a l'empara de l'article 20 del Reglament del Senat, acte que anul·la per no ser conforme a dret, amb declaració del seu dret que el Govern li lliuri la documentació sol·licitada en el termini màxim de 30 dies.

7. [Sentència 473/2026](#), de 20 d'abril, de la Secció 5a de la Sala Tercera, Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem, per la qual es declara que no procedeix el recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència interposat per la representació processal d'una comunitat de propietaris de Tossa de Mar contra la sentència dictada per la Secció Segona de la Sala del Contenciós Administratiu del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, de 7 de desembre de 2022, i per la qual es fixa la doctrina sobre l'**origen, naturalesa i justificació de les declaracions responsables i comunicacions prèvies**, les seves **diferències amb les autoritzacions administratives**, declarant que no són actes administratius i, per tant, no són susceptibles de recurs, sense perjudici que l'Administració, en ús de les seves potestats d'investigació, control i fiscalització, dicti resolució a aquest efecte, en el qual cas aquestes tindrien la naturalesa d'actes administratius i, per tant, podrien ser objecte d'impugnació.

La Secció 5a de la Sala Tercera del Tribunal Suprem resol:

- D'una banda, que no procedeix el recurs d'interès cassacional interposat per la representació processal d'una comunitat de propietaris del municipi de Tossa de Mar contra la sentència de 7 de desembre de 2022 dictada per la Secció Cinquena de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, per la qual es va desestimar el recurs d'apel·lació interposat contra la sentència de 12 de maig de 2021 del Jutjat del Contenciós Administratiu núm. 3 de Girona; sentència que va resoldre desestimar la causa d'inadmissibilitat

al·legada per la codemandada i estimar parcialment el recurs contenciós administratiu presentat, anul·lant l'acord de la Junta de Govern de l'Ajuntament de Tossa de Mar de 22 d'octubre de 2019 i l'apartat segon de l'acord de la Junta de Govern de la mateixa entitat local, sentència que confirma.

- I, d'altra banda, fixa la doctrina jurisprudencial referida a l'origen, naturalesa i justificació de les «comunicacions prèvies i declaracions responsables», declarant que aquestes figures no són actes administratius, a diferència de les autoritzacions i llicències administratives, i, per tant, no són susceptibles de cap tipus de recurs, ni administratiu ni jurisdiccional, en no poder ser objecte d'impugnació; sense perjudici que l'Administració competent, en el marc de l'exercici de les seves facultats d'investigació, control i fiscalització, dicti resolució administrativa a aquest efecte, en el qual cas aquestes resolucions sí que gaudeixen de la naturalesa jurídica d'actes administratius i, per tant, poden ser objecte d'impugnació.

Els antecedents de la sentència són els següents:

- L'acord de la Junta de Govern de l'Ajuntament de Tossa de Mar de 5 de juny de 2019 pel qual es dona per assabentada de la comunicació prèvia de la Sra. Loreto d'una activitat innòcua de serveis immobiliaris a desenvolupar al local situat a l'adreça XXX d'aquest municipi, i es condiona la llicència a la presentació d'una sèrie de documents, la qual cosa es comunica a la comunitat de propietaris on està ubicat el local on es pretén exercir l'esmentada activitat.
- La representació de la comunitat de propietaris presenta un recurs de reposició contra l'acord de la Junta de Govern, que és desestimat per acord del mateix òrgan col·legiat de 22 de desembre de 2019, en considerar que es tracta de «donar-se per assabentat» i, per tant, no d'un acte administratiu, per la qual cosa no és susceptible de cap tipus de recurs.
- Contra els acords de la Junta de Govern de l'Ajuntament de Tossa de Mar, la representació processal de la comunitat de propietaris interposa recurs contenciós administratiu, que recau i es substancia davant el Jutjat del Contenciós Administratiu núm. 3 de Girona, sent codemandada la Sra. Loreto.

El Jutjat del Contenciós Administratiu núm. 3 de Girona dicta sentència de 12 de març de 2021, desestimant, en primer lloc, la causa d'inadmissibilitat proposada per l'Ajuntament, basada en l'article 69 de la LJCA, en entendre que l'acte impugnat no era susceptible de recurs.

Considera la sentència que la part actora no està recorrent una comunicació prèvia, que estima no recurrible, sinó un acte administratiu adoptat per la Junta

de Govern del citat ajuntament en el qual s'efectuen una sèrie de manifestacions de voluntat, judici o coneixement, com són, d'una banda, donar-se per assabentada de la comunicació prèvia presentada i, d'altra banda, condicionar la llicència a la justificació de la col·legiació del tècnic al col·legi professional corresponent, a la presentació d'una assegurança de responsabilitat civil, així com comunicar que els serveis tècnics municipals podran realitzar funcions d'inspecció del local en qüestió, lliurant ofici a la Policia Local i a l'Oficina de Turisme de l'Ajuntament.

- Contra aquesta sentència, la representació de la comunitat de propietaris interposa recurs d'apel·lació davant la Secció Cinquena de la Sala del Contenciós Administratiu del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, la qual, mitjançant sentència de 7 de desembre de 2022, desestima el recurs d'apel·lació.
- Contra la sentència desestimària del TSJC, la representació processal de la comunitat de propietaris interposa recurs de cassació davant la Sala Tercera del Tribunal Suprem.
- La Secció Primera (d'Admissió) de la Sala Tercera del Tribunal Suprem, mitjançant interlocutòria de 17 de juliol de 2024, acorda:
  - Admetre a tràmit el recurs de cassació i declarar-lo d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència.
  - Declarar que la qüestió que planteja l'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència consisteix a determinar:

«Si la comunicació prèvia d'inici d'una activitat constitueix un acte administratiu i, per tant, si és possible la interposició de recurs en via administrativa i en via contenciosa administrativa».
  - Identificar com a normes jurídiques que, en principi, han de ser objecte d'interpretació la Directiva 2006/123/CE relativa als serveis en el mercat interior, del Parlament Europeu i del Consell, de 12 de desembre de 2006; la transposició d'aquesta directiva es va dur a terme primer mitjançant la Llei 17/2009, de 23 de novembre, sobre el lliure accés a les activitats de serveis i el seu exercici; posteriorment, es va portar a terme mitjançant la Llei 25/2009, de 22 de desembre, de modificació de diverses lleis per a la seva adaptació a la Llei sobre el lliure accés a les activitats de serveis i el seu exercici, coneguda com la Llei omnibus, i l'article 69 de la Llei 39/2015, d'1 d'octubre, del procediment administratiu comú de les administracions

públiques, sense perjudici que s'estengui a altres normes si així ho exigeix el resultat final del debat.

La sentència comença recordant que existeixen tres sentències anteriors de la Sala Tercera del Tribunal Suprem que havien abordat directament o indirectament la qüestió debatuda, concretament la STS de 8 de març de 2023, la STS de 17 d'octubre de 2022 i la STS de 20 de setembre de 2022, però no s'havia debatut la naturalesa jurídica de les comunicacions prèvies com a actes administratius i, en conseqüència, la seva possible impugnabilitat.

La Secció Cinquena de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem resol la qüestió que planteja l'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència en el sentit d'afirmar que:

- Pel que fa a l'origen, naturalesa i justificació de les comunicacions prèvies i les declaracions responsables, no són actes administratius, ja que a través d'elles no s'expressa cap voluntat de l'Administració, ni positiva ni negativa, pel que fa a l'exercici de l'activitat que es declara o es comunica, ni tampoc es pot presumir aquesta voluntat. Tampoc el desplegament dels efectes consistents en la realització de l'activitat declarada o comunicada es pot considerar emparat per una decisió administrativa. La decisió de l'Administració és merament receptora de l'escrit corresponent, sense que aquesta recepció suposi una autorització implícita.
- Tampoc la presentació d'aquests escrits es pot considerar com a acte d'inici del procediment administratiu, atès que la seva eficàcia, quant al desenvolupament de l'activitat, es produeix des del mateix moment de la presentació, sense que sigui necessària la realització de cap activitat addicional. En realitat, la presentació d'aquests escrits es pot considerar com un procediment administratiu, entès com una concatenació d'actes conduents a un resultat. El Tribunal Constitucional ho destaca a la seva sentència 49/2013, de 28 de febrer. I, en no tenir l'Administració l'obligació de resoldre, atès que no hi ha cap sol·licitud, no opera la institució del silenci.
- Si les declaracions responsables i les comunicacions prèvies no són actes administratius ni expressen cap voluntat de l'Administració, és clar que no es pot interposar contra elles cap recurs, ni administratiu ni jurisdiccional; sense perjudici, és clar, que si l'Administració, en l'exercici de les seves potestats d'investigació, control i inspecció, dicta determinats actes, aquests sí que tindrien la naturalesa d'actes administratius i, en conseqüència, si es donen els requisits per a això, podran ser objecte d'impugnació.

- El que s'ha dit anteriorment no suposa que es produeixi indefensió de terceres persones afectades per l'exercici de l'activitat el desenvolupament de la qual hagi estat comunicat prèviament o declarat responsablement, en no poder actuar contra aquestes figures, ja que sempre podran acudir a l'Administració perquè aquesta exerceixi les seves funcions de control, comprovació i inspecció, i, en el cas que l'Administració competent no exerceixi aquestes potestats, sempre es podrà reaccionar davant la inactivitat de l'Administració, ja que, en aquest cas, ens trobaríem davant d'un acte administratiu presumpte i, per tant, recurrible tant en via administrativa com en via contenciosa administrativa.

Per tot això, la decisió d'aquesta sentència declara que no procedeix el recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència interposat per la representació processal de la comunitat de veïns del municipi de Tossa de Mar contra la sentència dictada per la Secció Cinquena de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, i fixa la doctrina jurisprudencial en els termes establerts als apartats anteriors.

TRIBUNALS SUPERIORS DE JUSTÍCIA

SALA CONTENCIOSA ADMINISTRATIVA

8. [Sentència 192/2026](#), de 20 de març, de la Secció Novena de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de la Comunitat de Madrid, per la qual s'estima el recurs contenciós administratiu interposat per la representació processal de l'Instituto de los Hermanos de las Escuelas Cristianas contra l'acord del Ple de l'Ajuntament de Madrid pel qual s'aprova **l'ordenança fiscal reguladora de la taxa per prestació del servei de gestió de residus** de competència municipal.

La Secció Novena de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de Madrid va estimar íntegrament el recurs contenciós administratiu interposat per l'Instituto de los Hermanos de las Escuelas Cristianas contra l'acord adoptat pel Ple de l'Ajuntament de Madrid, en sessió de 23 de desembre de 2024, pel qual es va aprovar definitivament l'ordenança fiscal reguladora de la taxa per la prestació del servei de gestió de residus de competència municipal, publicada al Butlletí Oficial de la Comunitat de Madrid el 27 de desembre de 2024.

Els antecedents de la sentència són els següents:

- El Ple de l'Ajuntament de Madrid, en sessió de 23 de desembre de 2024, va aprovar definitivament l'ordenança fiscal número 8/2024 relativa a la regulació

Àrea de Presidència
Secretaria General

de la taxa per la prestació del servei de gestió de residus de competència municipal, publicada al Butlletí Oficial de la Comunitat de Madrid en data 27 de desembre de 2024.

- Contra aquest acord d'aprovació d'una disposició de caràcter general, com són les ordenances fiscals municipals, l'Instituto de los Hermanos de las Escuelas Cristianas va interposar recurs contenciós administratiu, que va recaure i es va substanciar davant la Secció Novena de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de Madrid.

Les al·legacions formulades en aquest recurs contenciós administratiu per la part recurrent van ser les següents:

- La vulneració del principi de capacitat econòmica, recollit a l'article 24.4 del Text refós de la Llei reguladora de les hisendes locals (TRLRHL) i a l'article 8 de la Llei 8/1989, de 13 d'abril, de taxes i preus públics, així com del principi d'igualtat, ja que, a diferència d'altres ordenances fiscals que regulen taxes per la prestació de serveis —com per exemple les relatives a activitats mediambientals—, la taxa objecte del recurs no estableix una reducció del 100 % per a entitats sense ànim de lucre, com l'Església, confessions i comunitats religioses a què es refereixen l'article 2 i la disposició addicional novena de la Llei 49/2002, de 23 de desembre, de règim fiscal de les entitats sense fins lucratiu i incentius fiscals al mecenatge.
- La vulneració del principi d'equivalència, recollit a l'article 24.2 del TRLRHL, per fixar la tarifa bàsica de la taxa en funció del valor cadastral, sense relació objectiva amb el cost del servei, fet que implica una manca de correspondència entre l'import exigit i el cost del servei prestat.
- La vulneració del principi d'igualtat, ja que la tarifa bàsica es fixa en funció del valor cadastral de l'immoble, introduint una progressivitat aliena al concepte i a la naturalesa jurídica de les taxes, l'únic objecte de les quals és cobrir el cost del servei prestat i, en aquest cas concret, respectar el principi de «qui contamina paga».
- També fa referència al fet que l'anomenada tarifa de generació (TB) i la seva modulació amb el coeficient de qualitat de separació de residus, en relació amb els immobles d'ús residencial de l'article 10 de l'ordenança impugnada, així com amb els immobles d'ús diferent del residencial de l'article 11, es basen en dades globals vinculades al barri o zona homogènia, de manera que no es té en compte la realitat concreta de la generació de residus de

cada immoble; així mateix, desincentiva la finalitat de reducció i reciclatge de residus.

- La vulneració de l'article 23 de la Constitució espanyola, que regula el dret de participació ciutadana en els assumptes públics, i del principi d'audiència de l'article 105 de la Constitució espanyola, ja que no es van publicar, dins del termini d'exposició pública, els annexos 6.1, 6.2, 6.3 i 6.4 de la memòria econòmica i financera.
- Per la seva banda, els serveis jurídics de l'Ajuntament de Madrid van defensar la legalitat de l'ordenança impugnada.

La Secció Novena de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de Madrid, mitjançant aquesta sentència, estima el recurs contenciós administratiu basant-se en els arguments següents:

- Per un defecte de forma, ja que no es van publicar durant el període d'exposició pública de l'avantprojecte els annexos de la memòria econòmica i administrativa, fet que no va ser negat per l'Ajuntament de Madrid.

La qüestió controvertida se centra a determinar si constitueix una exigència legal la publicació dels annexos 6.1, 6.2, 6.3 i 6.4, en formar part inseparable de la memòria econòmica i financera, o si, per contra, no és necessària aquesta publicació perquè l'informe econòmic i financer, tal com es va publicar, complia el mandat de l'article 25 del TRLRHL.

La Sala entén que, essent l'exposició pública de les ordenances fiscals un requisit de legalitat del procediment i una expressió del dret de participació ciutadana en els assumptes públics derivat de l'article 23 de la Constitució espanyola i del principi d'audiència de l'article 105 de la Carta Magna, l'omissió o la publicació incompleta constitueix una causa de nul·litat de ple dret, tal com ja va considerar el Tribunal Suprem en la sentència de 26 d'abril de 2017.

En relació amb aquesta mateixa al·legació, la sentència sosté que l'exigència del tràmit d'exposició pública de l'informe econòmic i financer en l'expedient de tramitació i aprovació de les ordenances fiscals ha estat confirmada per la jurisprudència del Tribunal Suprem; així, la STS de 26 d'abril de 2017 va establir que «els interessats i afectats per la imposició de taxes locals han de tenir la possibilitat de conèixer les raons que porten l'Administració local a la imposició de les taxes».

A més, l'elaboració de l'informe econòmic i financer i l'obligació legal de la seva exposició al públic, a través del corresponent tràmit, justifica no només la quota global a aplicar, sinó també les raons que van motivar, en el seu moment, la fixació de les tarifes corresponents i, en definitiva, els paràmetres concrets establerts per a la liquidació de la quota tributària.

- En relació amb l'al·legació de la vulneració del principi d'equivalència, la sentència es remet a nombroses sentències de la Sala Tercera del Tribunal Suprem, el denominador comú de les quals és determinar que aquest principi només exigeix que l'import total estimat de la taxa no superi el cost real o previsible global, o en el seu conjunt, de la prestació del servei o de l'execució de l'activitat que es pretén; per això també es coneix com el «principi d'autofinançament de les taxes».

Per això, destaca, d'acord amb la doctrina jurisprudencial consolidada, la importància de l'elaboració i exposició al públic de la memòria econòmica i financera i que aquesta inclogui totes les precisions i justificacions del desenvolupament articulat de l'ordenança fiscal, de manera que de la seva lectura es desprengui no només quin és el cost real o previsible del servei en el seu conjunt, o, si escau, el valor de la prestació rebuda, sinó també la justificació raonada que ha portat a la determinació, si escau, dels criteris de quantificació de la quota per a la determinació de les liquidacions, havent de contenir la justificació adequada que acrediti el compliment dels principis constitucionals a què fa referència l'article 31.1 de la Constitució espanyola i la resta de l'ordenament jurídic.

Això porta la Sala Contenciosa Administrativa del TSJ de Madrid a afirmar que l'aprovació de la memòria econòmica i financera no és merament un requisit formal, sinó «una peça clau per a l'exacció de les taxes» i un mitjà per garantir, justificar i controlar que el principi d'equivalència es compleixi en tot moment i, per tant, evitar la indefensió dels administrats davant situacions administratives arbitràries.

- Pel que fa a l'al·legació relativa a la manca en l'informe econòmic i financer dels requisits exigits per la Llei 7/2022, un cop reconeguda l'obligació que l'informe publicat en el tràmit d'informació pública ha de contenir tots els elements quantificadors de la taxa, la sentència analitza el contingut d'aquest informe així com el dels annexos 6.1, 6.2, 6.3 i 6.4, on es pretén justificar aquestes dades i el compliment dels requisits legals.

En aquest cas, posa un èmfasi especial en el punt 3 de la introducció de l'esmentat informe, que estableix el concepte de sistema de pagament per generació, en el qual s'aplica el principi de «qui contamina paga»; per tant, seria necessari conèixer i controlar el nombre de residus en quilos que produeix cada persona per any, cosa que no succeeix aquí, ja que la fixació de la quota es determina en funció de si es tracta d'un immoble d'ús residencial o d'un ús diferent del residencial, i a més s'estableixen tarifes diferents segons el barri o la zona.

- També es qüestiona, en certa manera, que l'Ajuntament de Madrid hagi utilitzat una empresa externa per fixar la tarifa, però el més criticable és que, de l'informe de l'ITE, se'n reproduïx el resultat, però no permet donar resposta a com s'han pogut homogeneïtzar els districtes ni comptabilitzar els quilograms de residus per activitat no residencial per, mitjançant resta, obtenir el resultat dels quilograms de residus en zones d'ús residencial.

D'això se'n deriva que, atès que la càrrega tributària es prové directament del volum i la tipologia dels residus, és imperatiu exposar al públic les fonts d'on es deriva aquesta conclusió, ja que podria haver-n'hi més d'una, fet que porta el TSJ de Madrid a estimar el recurs contenciós administratiu en considerar que «l'absència de l'informe d'origen de les dades en l'expedient de l'ordenança posat a disposició del ciutadà constitueix un vici de nul·litat radical, en impedir conèixer l'iter lògic seguit per l'Administració per assignar les càrregues tributàries diferenciades».

La sentència no és ferma, ja que contra aquesta es pot interposar recurs de cassació davant el Tribunal Suprem, en els terminis i amb els requisits establerts a la Llei reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa.